

POSIADANIE WIARY

Tekst przewodni: Hbr 11,1.

Zakres studium: Hbr 11; Rdz 15,6; Ap 14,6.

Część I: Przegląd

Pewien król miał wszystko, czego potrzebował do szczęścia. Jednak nie był szczęśliwy. Wyruszył więc w podróż dookoła świata w poszukiwaniu szczęścia.

Pewnego dnia siedł przez las, jak zwykle przygnębiony i zniechęcony, kiedy usłyszał śpiewającego mężczyznę. Ten śpiew napełnił serce króla radością. Uznał, że skoro pieśń napełniła go radością, to ten, który ją śpiewa, także musi mieć serce pełne radości. Cicho podszedł w pobliże śpiewaka i z ukrycia przyglądał się mu. Rzeczywiście, ten człowiek wydawał się szczęśliwy. Król był tym przejęty i nie mógł się doczekać, by poznać przyczynę tego szczęścia. Postanowił podejść do mężczyzny i wprost zapytać.

- Człowieku, cóż takiego posiadacie? - padło pierwsze pytanie.

Zaskoczony mężczyzna przestał śpiewać i na widok króla zapomniał języka w gębie. Po chwili wymamrotał:

- Co... co... co posiadacie?

- No tak. Co co takiego posiadacie, dobry człowieku, żeście tacy szczęśliwi? - wyjaśnił król.

- Ta koszula jest dobytkiem moim najcenniejszym - odrzekł dobry człowiek wskazując na nie najmodniejszą już element swojej garderoby.

Wtedy król zaproponował mu interes nie do odrzucenia.

- Dobry człowieku, dajcież mi tę koszulę, a bogatym was uczynię.

Mężczyzna wybałuszył oczy ze zdumienia i skwapliwie potaknął głową, po czym zewlekl z grzbietu swoją koszulinę i wręczył ją królowi, a ten w zamian wcisnął mu w dłonie sakiewkę porządnie wypchaną złotymi monetami (z własną podobizną).

Król rozdział się pośpiesznie, wdział na się koszulę, a następnie przeszedł się kilka kroków, dotykając przy tym swojego nowego nabytku. Ale nic się nie stało. Nadal był nieszczęśliwy!

Morał tej historii jest taki, iż szczęście nie bierze się z tego, co posiadamy, ani nawet z niczego, czym wewnątrz samych siebie jesteśmy. Jak uczy nas świadectwo ludu Bożego zapisane w Hbr 11 i zapowiedziane na czas końca (Ap 14,12), wiara także nie opiera się na czymkolwiek, co mamy sami w sobie.

Część II: Komentarz

Wprowadzenie: Jak działa proces wiary? By odpowiedzieć na to pytanie, sięgniemy do zasadniczych fragmentów *Biblii* mówiących o wierze. Pierwszy z nich zawiera zwięzłą definicję „wiary” (Hbr 11,1) - definicję, którą potwierdza doświadczenie patriarchów i bohaterów wiary czasów starotestamentowych (Hbr 11,4-40). Drugi fragment zawiera objaśnienie mechanizmu wiary na podstawie świadectwa Abrahama, który bywa nazywany ojcem usprawiedliwionych przez wiarę (Rdz 15,6). Trzeci fragment jest zapowiedzią świadectwa wiary ludu Bożego („świętych”) w czasie końca (Ap 14,12).

Definicja wiary (Hbr 11,1)

Hbr 11,1 to jedyny tekst biblijny wprost definiujący zjawisko wiary (Hbr 11,1). Według Pawła, autora *Listu do Hebrajczyków*, wiara składa się z dwóch składników. Pierwszy z nich, „pewność tego, czego się spodziewamy” (Hbr 11,1), odnosi się do ostatniego wydarzenia w dziejach tego świata, „adwentu” czyli przyjścia królestwa Bożego w czasie końca, które to przyjście jest także „obietnicą”, jakiej „starsi” w czasach starotestamentowych „nie otrzymali” (Hbr 11,39).

Drugi składnik wiary to „przeświadczenie o tym, czego nie widzimy” (Hbr 11,1). Ten element wiary odnosi się do pierwszego wydarzenia w dziejach tego świata, mianowicie jego stworzenia. Zwróć uwagę, że wyrażenie „[to co] widzimy”, *blepomenon*, w Hbr 11,1 wskazuje na słowo „widzialne”, *blepomenon*, w Hbr 11,3, gdzie jest mowa o stworzeniu świata. Innymi słowy, podstawy wiary wiążą się z dwoma wydarzeniami kierowanymi wyłącznie przez Boga: stworzeniem świata i powtórnym przyjściem Chrystusa. Wiara skłania nas do wierzenia w stwórczy proces, którego nie widzieliśmy, oraz powtórne przyjście Chrystusa, które dopiero nastąpi. Zatem zasadnicze pojmowanie wiary jest oparte na tych dwóch wydarzeniach: stworzeniu i nadziei na powtórne przyjście Jezusa. Z pewnością nie jest przypadkiem, iż ten wzorzec wydarzeń jest wyraźnie widoczny w kanonicznej strukturze samego *Pisma Świętego*. *Biblia* rozpoczyna się opisem stworzenia (Rdz 1,1-2,1) (do którego następnie raz po raz się odwołuje), a kończy się (powtórną n-ty raz) zapowiedzią powtórnego przyjścia Jezusa (Ap 22,20). Sam *Stary Testament* również posiada taką strukturę kanoniczną, gdyż zaczyna się stworzeniem, a kończy się

zapowiedzią eschatologicznego „dnia Pana” (Ml 3,23) albo nadzieją powrotu z niewoli babilońskiej w roku szabatowym (2 Krn 36,21-23).

Warto zauważyć, że ten wzorzec strukturalny zostaje potwierdzony w innych miejscach w *Piśmie Świętym*, co czym świadczą następujące przykłady. (1) *Księga Rodzaju* zaczyna się opisem stworzenia, a kończy się zapowiedzią Ziemi Obiecanej, a ostatecznie nadzieją zmartwychwstania wskazaną w nakazie Józefa, by zabrano jego kości z Egiptu, kiedy Izraelici zostaną wyzwoleni z niewoli egipskiej (Rdz 50,24-26). (2) Podobnie *Pięcioksiąg Mojżeszowy* zaczyna się stworzeniem a kończy się perspektywą Ziemi Obiecanej i nadzieją zmartwychwstania (Pwt 34,4-6). (3) *Księga Izajasza* zaczyna się przywołaniem przez Boga Nieba i Ziemi na świadków Jego zarzutów wobec Jego ludu, a kończy się stworzeniem Nowego Nieba i Nowej Ziemi, gdzie odkupiona ludzkość będzie wiecznie czcić Pana od soboty do soboty (Iz 66,22-23). (4) *Księga Koheleta* także zaczyna się od stworzenia (Koh 1,1-11), a kończy się eschatologicznym sądem (Koh 12,14). (5) *Księga Daniela* zaczyna się próbą związaną z pokarmem, nawiązującą do zasad odżywiania ustanowionych przy stworzeniu (Dn 1,12; por. Rdz 1,29), a kończy się powtórным przyjściem Chrystusa, dniem zmartwychwstania „u kresu dni” (Dn 12,13). (6) *Ewangelia Jana* zaczyna się stworzeniem (J 1,1-10), a kończy się obietnicą powtórnego przyjścia Jezusa (J 21,22-23).

Wiara Abrama

Mesjanistyczna wizja Boga natchnęła Abrama wiarą w lepszą przyszłość. Widząc gwiazdy na niebie jako ilustrację Bożej obietnicy, Abram uwierzył. Hebrajski czasownik *he'emin*, „uwierzył”, wskazuje coś więcej niż odczucie czy proces intelektualny wyrażone w polskim „wierzyć”. W języku hebrajskim „wierzyć” ma powiązania historyczne i relacyjne, na co wskazuje temat *'aman*, „mocny”, „wiarygodny”, zwłaszcza w połączeniu zaimkiem *be* („w”, „na”) z obiektem. Polegając na Bogu, Abram „uwierzył”, że będzie miał potomków. Tego rodzaju wiara - ta wiara - została „poczytana” przez Boga jako „sprawiedliwość”. Bóg jest podmiotem czasownika „poczytać”, gdyż występuje bezpośrednio po nim. Taki sposób rozumienia znajduje potwierdzenie w użyciu odniesionego do Boga trybu biernego (*nifal*) tego samego czasownika *jekhaszeb*, „przypisana”, „poczytana” w takim samym idiomatycznym wyrażeniu w innych miejscach (Kpł 7,18; por. Ps 106,31), gdzie Bóg także jest podmiotem. Takie użycie tego czasownika oznacza, że Bóg „policzył” (Ps 106,31 BKR) wiarę Abrama jako posiadającą tę samą jakość co sprawiedliwość.

Taka wiara *jest* sprawiedliwością. Ludzkie wysiłki i uczynki nie produkują sprawiedliwości, gdyż sprawiedliwość jest darem od Boga. Rdz 15,6 ma sens na tle starożytnych egipskich wierzeń panujących w czasach Abrama. W obu systemach „policzenie” i „sprawiedliwość” należą do języka sądowego, a liczenie jest stosowane w celu oszacowania sprawiedliwości. Jednak dwie perspektywy zdecydowanie się różnią. w Egipcie waga ludzkiej sprawiedliwości była oceniana na podstawie liczenia ludzkich uczynków na wadze Maat, boskiej sprawiedliwości. W tym systemie boska sprawiedliwość była wymagana od ludzi, a jej posiadanie albo brak były liczone za albo przeciwko nim. W przeciwieństwie do tego sprawiedliwość Abrama została oceniona na podstawie dokonania Boga dla niego. W biblijnej perspektywie „sprawiedliwość” (*cedaqah*) jest szczególną cechą Boga (Iz 45,24; Dn 9,7), a jako taka sprawiedliwość może być jedynie darem Boga dla ludzkości (Pwt 6,25; 24,13; Iz 45,24; Ps 24,5). Tym, co czyniło Abrama sprawiedliwym, nie była suma jego uczynków, ale jego gotowość polegania na dokonaniach Boga dla niego (Rz 4,2-4).

Wiara świętych w czasie końca

Najbardziej bezpośrednim zastosowaniem kanonicznej integracji *Starego Testamentu* i *Nowego Testamentu* jest powiązanie „prawa i ewangelii”, przy pomocy którego Ellen G. White wyjaśnia naszą „szczególną” nazwę (*Selected Messages*, t. 2, s. 385). Istotne jest także to, że na podstawie tego powiązania nazwa „adwentyści dnia siódmego” została prawnie wykorzystana w ramach historycznego założenia Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego: „My, niżej podpisani, niniejszym jednoczymy się jako Kościół i przyjmujemy nazwę Adwentystów Dnia Siódmego, ślubując przestrzegać przykazań Bożych i wiary Jezusa Chrystusa” („The Advent Review and Sabbath Herald”, 8.10.1861). Oczywiście to wyznanie wiary występuje także w eschatologicznym kontekście *Apokalipsy Jana* i jest interpretowane jako profetyczne odniesienie do świadków biblijnej prawdy w czasie końca (Ap 14,12). W tym wersecie „święci” są identyfikowani jako ci, którzy „przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa”. Prawo Boże i „wiara Jezusa” znaczą więcej niż konkretne czyny posłuszeństwa czy abstrakcyjna i duchowa wiara. Składnia tego wyrażenia sugeruje, że te dwa elementy stanowią części tej samej prawdy mającej dwa możliwe niuansy: posłuszeństwo prawu *jest* wiarą Jezusa. W biblijnym sposobie myślenia wiara *jest* sprawiedliwością (zob. Rdz 15,6). To powiązanie „prawa Mojżesza” z wiarą w przyjście Jezusa cechuje przesłanie eschatologicznego Eliasza (Ml 3,22-24) i stanowi misję dwóch świadków reprezentujących świadectwo *Starego Testamentu* i *Nowego Testamentu* (Ap 11,3-6).

Część III: Zastosowanie

Wskazówka dla nauczyciela: Poniżej wymienione są pewne strategie dzielenia się wiedzą z uczestnikami wspólnego studium i budowania ich praktyki modlitwy. Poproś ochotnika o przeczytanie podanego fragmentu *Pisma Świętego* i poniższych zasad. Następnie omówcie wspólnie zasady i pytania do dyskusji.

Szkolenie wiary (przeczytaj Mt 15,21-28)

Zasada 1. Módl się i postępuj tak, jakby Bóg wysłuchał twojej modlitwy i odpowiedział lub odpowie na nią.

Zasada 2. Przestań martwić się o „status” twojej wiary czy swoją aktualną sytuację. Po prostu idź naprzód ufając Bogu.

Zasada 3. Ucz się chodzić z Bogiem i przestrzegać Jego przykazań, nawet (zwłaszcza) jeśli posłuszeństwo pociąga za sobą problemy (straty materialne, utratę przyjaciół itd.).

Pytania do dyskusji

1. Co to znaczy mieć prawdziwą pokorną wiarę w Boga?

2. Jak w praktyce wygląda taka pokorna wiara?

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI
	<ul style="list-style-type: none"> • Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne • Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	<ul style="list-style-type: none"> • Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa <p>każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>